

Novine u jurisprudenciji Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Pripremila: Mirela Adžajlić Hodžić, Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

Uvod

Za ovaj broj časopisa *Pravna hronika* Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izdvojio je četiri odluke iz prve polovine 2020. godine, i to dvije odluke iz oblasti krivičnog prava (rješenje broj 96 o K 130017 20 Kž i presuda broj 96 o K 117722 20 Kž), jednu odluku iz oblasti građanskog prava (presuda broj 96 o P 118426 20 Rev) i jednu odluku iz oblasti upravnog prava (presuda broj 96 o U 125272 20 Už).

Predmet broj 96 o K 130017 20 Kž – Krivično djelo Nepostupanje po zdravstvenim propisima za vrijeme epidemije iz člana 222 Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i krivično djelo Prenošnje zarazne bolesti iz člana 221 stav 1 Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ br. 19/20, prečišćeni tekst; u daljem tekstu KZ BD BiH)

Činjenice i žalbeni navodi

Rješenjem sudije za prethodno saslušanje Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 130017 20 Kps od 26.05.2020. godine pod tačkom 1 potvrđena je optužnica Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj T18 o KT 0014301 20 od 05.05.2020. godine protiv osumnjičenog M.Đ. zbog krivičnog djela Nepostupanje po zdravstvenim propisima za vrijeme epidemije iz člana 222 KZ-a BD BiH, dok je pod tačkom 2 odbijeno potvrđivanje iste optužnice Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine protiv osumnjičenog M.Đ. a zbog krivičnog djela Prenošnje zarazne bolesti iz člana 221 stav 1 KZ-a BD BiH.

Protiv navedenog rješenja, u dijelu pod tačkom 2 kojim je odbijeno potvrđivanje optužnice zbog krivičnog djela Prenošnje zarazne bolesti iz člana 221 stav 1 KZ-a BD BiH, Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: Tužilaštvo) je u zakonskom roku podnijelo žalbu zbog povrede Krivičnog zakona iz člana 298 tačka a) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, br. 34/13, 27/14 i 3/19; u daljem tekstu ZKP BD BiH), te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299 ZKP-a BD BiH. Tužilaštvo smatra da u radnjama osumnjičenog postoje sva bitna obilježja krivičnog djela Prenošnje zarazne bolesti iz člana 221 stav 1 KZ-a BD BiH, za koje je Sud odbio potvrditi optužnicu, pa smatra da je pobijanim rješenjem Sud povrijedio Krivični zakon po pitanju je li djelo za koje se optuženi goni krivično djelo. Radi razumijevanja činjenica bitnih za procjenu je li djelo za koje se osumnjičeni goni krivično djelo, Tužilaštvo u žalbi iznosi propise, naredbe, rješenja, mjere, kao i njihov sadržaj, a koje je prethodno iznijelo i pod tačkom 2 optužnice, te ističe da se tih propisa, naredbi, mjera i rješenja osumnjičeni nije pridržavao, nego ih je kršio na način i u uslovima koji su opisani pod navedenom tačkom optužnice, to jest u uslovima epidemije zarazne bolesti COVID-19 izazvane virusom Sars-cov-2, dovodeći tako do opasnosti od širenja zarazne bolesti na druge osobe. Tužilaštvo, za razliku od prvostepenog suda, smatra da je za krivičnu odgovornost osumnjičenog neophodno da je doveo do opasnosti od širenja zarazne bolesti, a ne i da je zaraza drugih osoba, to jest onih s kojima je bio u kontaktu, izvršena.

Odluka

Po ocjeni ovog Suda, opravdano prvostepeni sud nije potvrdio optužnicu za krivično djelo iz tačke 2 optužnice, to jest Prenošnje zarazne bolesti iz člana 221 stav 1 KZ-a BD BiH, a to zbog toga što nema dokaza da je Đ.M. u kritičnom vremenskom periodu, kada je stupao u kontakt sa građanima M.M. i N.A., bio bolestan od zarazne bolesti COVID-19, izazvane virusom Sars-cov-2, odnosno da je bio nosilac virusa pomenute zarazne bolesti koji bi se mogao prenijeti, odnosno proširiti na građane prilikom kontakata. Zbog samih radnji opisanih u optužnici, da nije postupao po zdravstvenim propisima ili naredbama nadležnih tijela zdravstvene službe i da je stupao u nedozvoljeni kontakt s građanima, ne postoji osnovana sumnja da je osumnjičeni doveo do opasnosti od širenja zarazne bolesti COVID-19. Prema tome, kada ne postoji tvrdnja u optužnici, a niti dokaz da je Đ.M. bio zaražen virusom COVID-19, to ne postoji ni osnovana sumnja da je radnjama za koje se osumnjičeni tereti optužnicom isti doveo do opasnosti od širenja zarazne bolesti COVID-19. Kako ne postoji osnovana sumnja da je ostvaren bitan element predmetnog krivičnog djela Prenošnje zarazne bolesti iz člana 221 stav 1 KZ-a BD BiH, a to je da je osumnjičeni radnjama opisanim pod tačkom 2 optužnice doveo do opasnosti od širenja zarazne bolesti na druge ljude, to ne stoji žalbeni prigovor Tužilaštva da je pobijanim rješenjem povrijeđen Krivični zakon po pitanju postojanja krivičnog djela Prenošnje zarazne bolesti iz člana 221 stav 1 KZ-a BD BiH. Radnje opisane pod tačkom 2 optužnice koje se odnose na nepoštovanje odluka Vlade Brčko distrikta BiH, kako one kojom je proglašena ugroženost stanovništva Brčko distrikta BiH od epidemije zarazne bolesti COVID-19 izazvane virusom Sars-cov-2, zatim one kojom je naloženo da se svi državljani Bosne i Hercegovine sa mjestom prebivališta u Brčko distriktu BiH koji dolaze iz inostranstva stavljaju pod zdravstveni nadzor i izolaciju u trajanju od 14 dana, te rješenja Inspektorata Brčko distrikta BiH donijetog na osnovu zakona, kojim je Inspektorat izrekao Đ.M. mjeru stavljanja pod zdravstveni nadzor i mjeru izolacije u trajanju od 14 dana u prostorijama porodičnog doma u mjestu P., a koje osumnjičeni nije poštovao, kao i naredbu da ne smije napuštati porodični dom bez zaštitne maske i rukavica, koje osumnjičeni nije poštovao, nego je stupio u kontakt sa građanima M.M. i N.A., za koje nema podataka da ih je osumnjičeni zarazio virusom pomenute zarazne bolesti, ne predstavljaju radnje kojima je osumnjičeni doveo do opasnosti od širenja zaraznih bolesti, tako da u njegovim radnjama nema tog bitnog obilježja krivičnog djela za koje se sumnjiči.

Prema tome, prvostepeni sud je iz navedenih razloga pravilno postupio kada za navedeno krivično djelo nije potvrdio optužnicu, a u bitnom je dao razloge zbog čega smatra da nema uzročne veze između nepostupanja osumnjičenog po zdravstvenim propisima i naredbama i dovođenja u opasnost od širenja zarazne bolesti na građane, jer objektivno u takvu opasnost osumnjičeni nije ni mogao dovesti građane s kojima je stupao u kontakt ako nije bio zaražen virusom zarazne bolesti COVID-19, a činjenično se u optužnici ne tvrdi da je bio zaražen navedenim virusom, a niti za to postoje dokazi priloženi uz optužnicu. Osim toga, ni za građane M.M. i N.A. s kojima je osumnjičeni stupao u bliski kontakt nije utvrđeno, a niti to tvrdi optužnica da su se zbog kontakta s osumnjičenim zarazili virusom, pa se ne može optužnicom iznositi tvrdnja da je osumnjičeni stupajući u bliski kontakt s navedenim osobama doveo do opasnosti od širenja zarazne bolesti.

Predmet broj 96 o K 117722 20 Kž – Krivično djelo Izbjegavanje izdržavanja iz člana 219 stav 1 Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 33/13, 26/16 i 13/17)

Činjenice i žalbeni navodi

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 117722 19 K od 19.04.2019. godine optuženi B.M. oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci te presude počinio krivično djelo Izbjegavanje izdržavanja iz člana 219 stav 1 Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne

i Hercegovine, pa mu je sud, primjenom članova 60, 61 i 62 istog Zakona izrekao uslovnu osudu, kojom mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 2 (dva) mjeseca, koja se neće izvršiti ukoliko u roku od 2 (dvije) godine ne počini novo krivično djelo i ukoliko u roku od 2 (dvije) godine u cjelosti izmiri dospjele obaveze, te ubuduće uredno nastavi plaćati izdržavanje za maloljetnu djecu na koju je obavezan pravosnažnom i izvršnom presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 O P 097094 16 P od 20.03.2017. godine. Protiv navedene presude žalbu su podnijeli branilac optuženog M.S. (u daljem tekstu: branilac) i optuženi. Branilac u žalbi, između ostalog, navodi da prvostepeni sud nije pravilno razumio suštinu bića krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, te tvrdi da je bivša supruga optuženog morala pokrenuti izvršni postupak, pa tek ako u tom postupku ne bi uspjela, onda bi bio ostvaren element bića krivičnog djela za koje se optuženi tereti.

Odluka

Navedeni stav branioca je pogrešan jer procedura pokretanja izvršnog postupka ne predstavlja elemenat krivičnog djela Izbjegavanje izdržavanja iz člana 219 stav 1 Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za koje se optuženi tereti, što proizilazi iz samog sadržaja zakonskog obilježja navedenog krivičnog djela. Na navedenoj tvrdnji, kao i branilac, insisitra i optuženi očigledno pogrešno smatrajući da je bilo za ostvarenje obilježja bića krivičnog djela za koje se tereti nužno pokrenuti postupak izvršenja na osnovu izvršene isprave tj. presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 O P 097094 16 P od 20.03.2017. godine kojom je utvrđena obaveza optuženog u pogledu doprinosa za izdržavanje njegove maloljetne djece. Ni za prvostepeni, a ni za ovaj Sud nije sporno da ne postoji pravosnažno i izvršno rješenje na imovini optuženog kao što i branilac u žalbi navodi. Međutim, takva vrsta odluke nije ni nužno da postoji da bi se ostvarila obilježja bića krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim. S tim u vezi pravilan je zaključak prvostepenog suda da ne prihvati stav odbrane da je G.M. morala pokrenuti prije svega izvršni postupak prema optuženom radi pokušaja realizacije utvrđenih obaveza od strane optuženog koje ima prema svojoj maloljetnoj djeci, a u vidu davanja doprinosa za izdržavanje. Kao što i prvostepeni sud zaključuje, eventualno pokretanje izvršnog postupka bi samo svjedoka G.M. izlagalo dodatnim troškovima koji zahtijevaju novčana sredstva koja su joj nužna za izdržavanje njene djece, a po ocjeni ovog Suda i odugovlačilo bi postupak što svakako ne bi bilo racionalno, kod saznanja da je optuženi na navedeni način postupio sa svojom imovinom, odnosno stanom i vozilom koji bi mogli biti predmet izvršenja. I po ocjeni ovog Suda bilo bi krajnje neracionalno pokretanje izvršnog postupka za koji se unapred sa sigurnošću zna da ne bi dao nikakve rezultate u pogledu naplate novčanog dugovanja koje optuženi ima na ime izdržavanja svoje djece, a koje nije davao u periodu ni na način kako je to obavezan pravosnažnom sudskom odlukom u parničnom postupku.

Predmet broj 96 O P 118426 20 Rev – Stara devizna štednja, Zakon o izmirenju obaveza po osnovu računa stare devizne štednje emisijom obveznica Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, br. 15/09, 19/10, 31/11 i 20/13; u daljem tekstu: Zakon o izmirenju obaveza po osnovu računa stare devizne štednje), Pravo na imovinu, član 1 Protokola 1 uz Evropsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda

Činjenice i revizioni navodi

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 O P 118426 18 P od 13.02.2019. godine, I stavom izreke, obavezan je tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine da tužiteljici Ć.R. po osnovu stare devizne štednje kod P.b.S. – filijala B. isplati iznos od 33.267,22 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 04.09.2018. godine do isplate, u roku od 30 dana po prijemu presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja. Protiv prvostepene presude tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine je izjavio žalbu pa je Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine presudom broj 96 O P

118426 19 Gž od 08.08.2019. godine žalbu tuženog odbio i prvostepenu presudu potvrdio. Tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine je protiv drugostepene presude izjavio reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka iz člana 318 Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 8 istog Zakona i zbog pogrešne primjene materijalnog prava i to člana 360 Zakona o obligacionim odnosima i članova 5 i 8 Zakona o izmirenju obaveza po osnovu računa stare devizne štednje.

Odluka

Kako tuženi u reviziji ponovo tvrdi da primjenom Zakona o izmirenju obaveza po osnovu računa stare devizne štednje on nije mogao biti obavezan na ispunjenje obaveze tužiteljici, kako je to ona tražila prijedlogom izreke presude (koju sud treba da donese) jer tužiteljica nije dokazala da je iz opravdanih razloga propustila zakonske rokove verifikacije, jer je pravni sljedbenik P.b.S. P.b.d.d.S. „koja je sljedbenik svih prava i obaveza prijeratne P.b.S.“, a zatim ukazuje i da se prema Zakonu o izmirenju obaveza po osnovu računa stare devizne štednje i Pravilniku o postupku verifikacije potraživanja i gotovinskih isplata po osnovu računa stare devizne štednje u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 40/2016) obaveza prema tužiteljici može izmiriti samo putem obveznica („sukcesivnom emisijom obveznica, s istim ili različitim datumima emisije“) i da kada je presuđeno da se tužiteljici isplate novčana sredstva da je ona dovedena u povoljniji položaj od vlasnika računa stare devizne štednje „kojima je isplata vršena emisijom obveznica“, revizijsko vijeće je cijeno ove tvrdnje, odnosno ukazivanje tuženog i našlo je, jednako kao i nižestepeni sudovi, da je odluka donesena u ovom sporu zakonita. Naime, kod propisa sadržanog u odredbama članova 1 i 2 Zakona o izmirenju obaveza po osnovu računa stare devizne štednje Distrikt Brčko je nesumnjivo pasivno legitimisan u ovom sporu (u pogledu zahtjeva tužiteljice) jer navedeni članovi propisuju postupak, način i rokove izmirenja obaveza Brčko distrikta po osnovu računa stare devizne štednje, deponovane kod J.S. poslovnica B. i kod P.b.S. poslovnica B. Kako član 5 stav 2 istog Zakona nije propisao druge pretpostavke za ostvarivanje konkretnog potraživanja pred sudom, osim da su u pitanju potraživanja po osnovu računa stare devizne štednje koja nisu verifikovana do 31.12.2015. godine (član 5 stav 1) onda tužiteljica u ovom parničnom postupku nije morala dokazivati postojanje opravdanih razloga za propuštanje roka za verifikaciju iz člana 5 stav 1 („postupak verifikacije potraživanja završit će se najkasnije do 31.12.2015. godine“). Konačno, dovođenjem u vezu članova 7 i 8 Zakona o izmirenju obaveza po osnovu računa stare devizne štednje, kada član 7 propisuje da se obaveze koje nisu izvršene u gotovini u skladu s ovim Zakonom i Pravilnikom izmiruju putem obveznica i stavom 3 istog člana određeno je da će se za račune verifikovane do 31.12.2008. godine emitovati obveznice u skladu sa Zakonom i Odlukom o emisiji obveznica, kao i za obaveze po osnovu stare devizne štednje verifikovane nakon 01.01.2009. godine, s tim da će se obveznice emitovati pod uslovima iz člana 8 (stav 4 člana 7) i da su članom 8 određeni uslovi emisije i to tačkama od a) do f), pa je tačkom e) propisano da je krajnji rok dospjeća obveznica 31.12.2016. godine, onda je (prema određenju iz navedenih članova) zahtjevu tužiteljice u ovom parničnom postupku (koji je pokrenut podnošenjem tužbe 04.08.2018. godine) za isplatu novčanog iznosa, koji je pouzdano utvrđen verifikacijom devizne štednje izvršenom od nadležnog organa (APIF-a B.L.), valjalo udovoljiti. Ovo stoga što je Zakonom o izmirenju obaveza po osnovu računa stare devizne štednje propisan krajnji rok dospjeća obveznica s 31.12.2016. godine i Distrikt je, novčanim isplatama, izmirio emitovane obveznice (činjenica koju tuženi nije u postupku osporio). Kod navedenog nije u pitanju dovođenje tužiteljice (presudom donesenom u ovom sporu) u povoljniji položaj u odnosu na vlasnike računa stare devizne štednje kojima je izmirenje obaveza vršeno emisijom obveznica. Dakle, u ovom sporu u pitanju je zahtjev tužiteljice za ostvarenje prava po osnovu računa stare devizne štednje kod P.b.S. – Poslovnica B., koje pravo je, u smislu člana 1 Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, konstituisano kao imovinsko pravo.

Predmet broj 96 o U 125272 20 UŽ – Zakonska hipoteka, povreda upravnog postupka, pravo na imovinu, član 1 Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda

Činjenice i žalbeni navodi

Predmet upravnog spora je zahtjev kojim tužilac od suda traži da poništi rješenje tužene Apelacione komisije Kancelarije gradonačelnika Brčko distrikta BiH, broj predmeta UP-II-14-000035/19, broj akta 01.7-0171JK-002/19 od 16.07.2019. godine (u daljem tekstu: konačni upravni akt), kojim je odbijena kao neosnovana njegova žalba izjavljena protiv rješenja Direkcije za finansije Porezne uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj predmeta UP-I-14.3-04.3-6692/08 od 13.05.2019. godine (u daljem tekstu: prvostepeni organ uprave i prvostepeni upravni akt), kojim je odbijen prijedlog tužilac za obnovu upravnog postupka okončanog donošenjem dva rješenja prvostepenog organa uprave o osnivanju zakonske hipoteke u korist Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 04.3-14-3-6692/08 od 03.07.2015. godine i broj 04.3-14-3-6692/08 od 25.04.2016. godine (u daljem tekstu: rješenja o osnivanju zakonske hipoteke). Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o U 125272 19 U od 20.12.2019. godine (u daljem tekstu: prvostepena presuda) odbijena je tužba u cijelosti kao neosnovana. Protiv prvostepene presude tužilac A.S. iz Š. (u daljem tekstu: tužilac) blagovremeno je izjavio žalbu zbog povrede odredaba upravnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom Sudu da žalbu uvaži i prvostepenu presudu ili ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili preinači i usvoji tužbu.

Odluka

Odluka prvostepenog suda nije pravilna i tužilac žalbom osnovano pobija prvostepenu presudu, kada kroz istaknute žalbene razloge istrajava na tvrdnji da tužena i prvostepeni sud nisu dali „adekvatno izjašnjenje o relevantnim prigovorima i tvrdnjama istaknutim u podnescima tokom upravnog spora“, a tom se tvrdnjom prije svega ukazuje na to da se trebala dozvoliti obnova upravnog postupka osnivanja zakonske hipoteke zato što je povrijeđeno njegovo pravo na imovinu, pošto je u vrijeme donošenja rješenja o osnivanju zakonske hipoteke on bio faktički (vanknjižni) vlasnik predmetnih nekretnina. Temeljno načelo upravnog postupka predstavlja načelo zakonitosti, koje propisuje da su organi i institucije koje imaju javne ovlasti, kada postupaju u upravnim stvarima, dužni da te stvari rješavaju na osnovu zakona i drugih propisa. To znači da su dužni da u upravnom postupku osiguraju materijalnopravnu zakonitost (pravilnu primjenu materijalnih propisa na temelju kojih se rješava upravna stvar) i formalnopravnu zakonitost u rješavanju upravne stvari (poštovati pravila upravnog postupka u svim fazama rješavanja upravne stvari i prilikom donošenja upravnog akta). Osim tog načela, temeljno je i načelo materijalne istine, koje obavezuje upravne organe da moraju utvrditi pravo stanje stvari i u tom cilju moraju se utvrditi sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja. Ovo načelo pretpostavlja obavezu organa koji vodi upravni postupak da u tom postupku utvrdi stvarnu istinu, budući da je utvrđivanje stvarne istine upravne stvari bitan uvjet za ostvarivanje načela zakonitosti i donošenja zakonitog rješenja. Osim toga, prilikom rješavanja upravne stvari organi uprave su dužni uzeti u obzir i mjerodavne odredbe Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, koja se zajedno s njenim protokolima, prema članu II stav 2 Ustava Bosne i Hercegovine „direktno primjenjuje u Bosni i Hercegovini“ i „ima prioritet nad svim ostalim zakonima“, te se materijalnopravna i formalnopravna zakonitost upravnih akata mora cijeliti i u pogledu ispunjenosti zahtjeva koje postavlja Evropska konvencija. S tim u vezi, u žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude tužilac osnovano tvrdi da je tužena prvenstveno morala, a nije ocijenila i odgovorila na sve relevantne žalbene navode istaknute u žalbi izjavljenoj protiv prvostepenog upravnog akta koji se odnose na njegova prava kao „stvarnog vlasnika nekretnina“ na osnovu

„pravosnažnog rješenja o dosuđenju“, donesenog prije nego što je prvostepeni organ uprave donio rješenje o zasnivanju zakonske hipoteke na njegovim nekretninama, na izrečenu tvrdnju da „nije moguće tražiti namirenje poreznog duga B.Z. na nekretninama drugog lica, tj. nekretninama stvarnog vlasnika A.S.“, kao i na tvrdnju da „nije moguće na osnovu hipoteke tražiti u izvršnom sudskom postupku prodaju istih nekretnina koje su jednom već prodane u sudskom postupku kao ranija imovina B.Z.“. Takvim propustom, tužena je povrijedila odredbu člana 226 stav 2 Zakona o upravnom postupku koja je obavezuje da u obrazloženju konačnog upravnog akta ocijeni sve navode žalbe i o svakom da ocjenu pravne utemeljenosti i jasno navede razloge zbog kojih određeni navod iz žalbe jeste ili nije usvojen, tj. kako bi se objasnilo stranci zbog kojih je činjeničnih i pravnih razloga riješena upravna stvar kako je određeno u dispozitivu rješenja. U protivnom, konačni upravni akt u kojem nije odgovoreno na sve navode žalbe treba poništiti u upravnom sporu, jer je takav akt donesen uz bitnu povredu pravila upravnog postupka. Kod činjenica koje se pokazuju nespornim, da je predmetne nekretnine tužilac kupio na javnoj prodaji u izvršnom postupku i za njih je platio određenu cijenu, nakon čega je iste dobio u vlasništvo temeljem pravosnažnog rješenja o dosudi, ali da se nije mogao uknjižiti s pravom vlasništva u zemljišnoknjižnim evidencijama nadležnog suda zbog pribavljanja „pečata porezne uprave“ Federacije Bosne i Hercegovine (koji je dobio tek 2018. godine), da je postupak pred poreznim organima Federacije Bosne i Hercegovine trajao dugo kao posljedica pogrešnog tumačenja instituta prethodnog pitanja u upravnom postupku, da su se u međuvremenu, dok je trajao postupak pribavljanja „pečata porezne uprave“ Federacije Bosne i Hercegovine, rješenja o osnivanju zakonske hipoteke u korist Distrikta uknjižila kao teret na predmetnim nekretninama u zemljišnoknjižnim evidencijama nadležnog suda, sve ove mjere su kreirale situaciju koja remeti pravednu ravnotežu između zaštite prava na neometano uživanje imovine i zahtjeva općeg interesa (potrebe obezbjeđenja prinudne naplate poreznih obaveza), pa je tužiocu u obrazloženju konačnog upravnog akta trebalo odgovoriti zbog čega obnova upravnog postupka ne bi dovela do drugačijeg rješenja upravne stvari osnivanja zakonske hipoteke, imajući u vidu primjenu odredbe člana 51 stav 1 Zakona o Poreznoj upravi u vezi s odredbom člana 1 Prvog protokola uz Evropsku konvenciju, odnosno da li doneseni upravni akt zadire u pravo tužioca na neometano uživanje imovine.